

Sygn. akt VIII Gz 76/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r. Sąd Okręgowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Jamiołkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 października 2013 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przeciwko: M. Z. na skutek zażalenia pozwanego na postanowienie Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 25 marca 2013, sygn. akt GNc 7319/12

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Bydgoszczy odrzucił wniosek pozwanego z dnia 5-tego lutego 2013 r. o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 5 grudnia 2012 r. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż wniosek pozwanego należało odrzucić jako spóźniony na podstawie art. 171 k.p.c., jak bowiem wskazuje art. 169 § 1 k.p.c. pismo z wnioskiem o przywrócenie terminu wnosi się do sądu, w którym czynność miała być dokonana, w ciągu tygodnia od czasu ustania przyczyny uchybienia terminu. Sąd Rejonowy wskazał, iż w niniejszej sprawie pozwany argumentował, że odebrał pozew kilka dni po terminie 19 grudnia 2012 r. i nie wiedział,

że termin do wniesienia sprzeciwu rozpoczął bieg. Sąd wyjaśnił zauważył jednak, iż w związku faktem sporządzenia przez pozwanego sprzeciwu od nakazu zapłaty dnia 4 stycznia 2013 r., uznać należało, że to w tej dacie najpóźniej powziął on wiadomość o wydaniu nakazu zapłaty. Tym samym, zdaniem Sądu I instancji termin do wniesienia wniosku o przywrócenie terminu upłynął 12 stycznia 2013 r., dlatego też wniosek wniesiony 5 lutego 2013 r. jako spóźniony należało odrzucić na podstawie art. 171 k.p.c.

Pozwany wniósł zażalenie na postanowienie Sądu I instancji, w którym domagał się przywrócenia terminu do wniesienia sprzeciwu oraz jego rozpatrzenia. Pozwany podkreślał, że nie mógł wcześniej złożyć wniosku o przywrócenie terminu, gdyż nie zdawał sobie sprawy, iż jego sprzeciw z dnia 4 stycznia 2013 r. został wysłany po terminie. Dopiero zaś po otrzymaniu informacji na ten temat tj. postanowienia z dnia 21.01.2013 r. wysłał pismo z dnia 5 lutego 2013 r. o przywrócenie terminu.

W odpowiedzi na zażalenie powódka wniosła o oddalenie zażalenia pozwanego jako bezzasadnego, powołując się na argumentację Sądu I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego zasługiwało na uwzględnienie.

Kodeks postępowania cywilnego w art. 169 § 1 przewiduje na złożenie wniosku o przywrócenie terminu, tygodniowy termin liczony od czasu ustania przyczyny uchybienia terminowi.

Jak podkreśla się jednak w doktrynie i orzecznictwie złożenie wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności procesowej następuje albo przed jej podjęciem, gdy strona zdaje sobie sprawę z uchybienia terminowi, albo już po jej dokonaniu, gdy sąd środek z powodu przekroczenia terminu odrzucił [Postanowienie SN z dnia 21 października 2011, IV Cz 71/11).

Strona otrzymując rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie odrzucenia złożonego przez nią pisma procesowego, dysponuje dwoma wykluczającymi się środkami - zażaleniem, jeśli strona twierdzi, iż sąd zajął w sprawie błędne stanowisko lub wnioskiem o przywrócenie terminu, w wypadku gdy strona nie neguje, że uchybiła terminowi i wskazuje przyczyny usprawiedliwiające to uchybienie.

W niniejszej sprawie pozwany otrzymał postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 21 stycznia 2013 r. odrzucające sprzeciw pozwanego dnia 5 lutego 2013 r. - termin do złożenia wniosku o przywrócenie terminu upływał więc 12 lutego 2013 r.. Pozwany wysyłając pismo w dniu 7 lutego 2013 r.s nie uchybił tym samym terminowi do jego wniesienia.

Dlatego też, formalne rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego z dnia 25 marca 2013 oparte na art. 171 k.p.c. należało uznać za nieprawidłowe, bowiem w tym wypadku ów przepis nie miał zastosowania. Sąd na mocy art. 168 § 1 k.p.c. był zaś zobligowany do merytorycznego rozstrzygnięcia co do zasadności wniosku pozwanego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.